

VIAȚA TEATRALĂ LA TULCEA, DE LA TRUPELE DE AMĂTORI LA PRIMELE TEATRE PROFESIONISTE

Dorința tulcenilor de a avea un teatru profesionist s-a concretizat târziu, după 1990. Până atunci, publicul tulcean și-a potolit setea de teatru urmărind spectacolele jucate de către teatrele din țară, dar și pe cele ale grupărilor de amatori care au găsit potențial uman pentru a se dezvolta în orașul de pe Dunăre. La fel ca și la Constanța, după momentul unirii Dobrogei cu țara, trupele din țară, aflate în turneu, dădeau reprezentații și în spațiul dobrogean. Este vorba despre trupele Atanasescu-Orendi, Marinescu, Marioara Voiculescu, teatrul „Ventura”, Constantin Tănase. Nici George Enescu nu ocolise această parte a Dobrogei.¹

După instalarea comunismului în România, o primă grupare de teatru tulceană s-a format la Casa Raională de Cultură în 1950, când, din punct de vedere administrativ, Tulcea făcea parte din regiunea Dobrogea, care avea reședința la Constanța. Primul spectacol pus în scenă de Echipa Raională de Teatru Tulcea a fost „Fiul meu”, de Gergely Sandor, în regia actorului gălățean T. Necula.² La insistențele profesoarei Silvia Radu Iorgulescu, această grupare a devenit în 1956³ „Cerc Dramatic”, pentru ca doi ani mai târziu, în 1958, să capete statutul de Teatru Popular.⁴ În jurul acestuia, dar și a „Studioului Z”, înființat câțiva ani mai târziu (în 1973), precum și a „Teatrului Tineretului”, ale cărui baze s-au pus în 1980, s-a concentrat activitatea culturală a Tulcei până în 1990.

„Studio Z” a apărut la inițiativa profesorului Aurel Ifrim, care, după ce s-a convins că proiectul său de „Teatru Total” din 1971 s-a dovedit a fi „himeric”, a pus bazele unei formule de spectacol, gândit să reunească muzică, poezie, coregrafie, datini și tradiții sub forma unui tot unitar. Scopurile „Studioului Z” erau acelea de a crea un climat cultural destins

* Muzeul de Artă Populară Constanța

¹ Tulcea. Monografie, București, Editura Sport-Turism, București, 1980, p. 244.

² Aurel Ifrim, *Tulcea Culturală între anii 1949-1989: oameni și evenimente*, Editura Sinteze, Galați, 2013, p. 8.

³ *Ibidem*, p. 18.

⁴ *Ibidem*, p. 22.

la Tulcea și de a forma un public în rândul adolescenților și tinerilor. Denumirea noului grup cultural menit să educe, dar și să creeze valoare, nu era deloc întâmplătoare și nici nu trăda comoditate sau lipsă de originalitate din partea fondatorului. „Cum creația scenică se dorea un picuț extravagantă, menită să rețină atenția, am «botezat-o» cu o literă din alfabetul grecesc: «Z». Grecii au creat alfabetul după cel fenician, unde Z înseamnă armă. Cum o armă se folosește și la apărare, eu i-am dat înțelesul: «fii arma din mâna înțeleptului, arată-ți puterea fără să lovești». Prin extensie, sintagma cu pricina ar căpăta alte sensuri: «Fii Ceva!... Dă glas sufletului și gândului tău, arată lumii puterea lor»”, explică profesorul Aurel Ifrim în volumul cu caracter monografic pe care îl semnează.⁵ O serie de premiere și de evenimente artistice s-au derulat sub egida acestei grupări.

Pe lângă producțiile de teatru autohtone și spectacolele inedite, la Tulcea s-a inaugurat, în 1977, prima stagiune permanentă de teatru profesionist.⁶ Acesta a fost un prilej deosebit pentru publicul tulcean și pentru actorii grupărilor artistice existente în acest spațiu de a lua contact atât cu producții ale teatrelor din Capitală, cât și cu a celor din județele învecinate, printre care și Constanța. De un real succes se bucurau Teatrul „Fantasio” și vedetele sale. Acest lucru este probat de afirmația fondatorului „Studioului Z”, Aurel Ifrim: „Cu excepția echipei de la Fantasio, celelalte teatre de revistă din România vin la Tulcea ca la niște rude sărace și proaste. Decorul «pentru turneu» este făcut din ciurucuri, balerinele - cam tot așa, cântăreții se produc cu șlagăre mahala etăcetera [sic!]. De aceea joacă cu săli goale, spectatorii fiind și ei «de turneu». La spectacolele Teatrului Fantasio, biletele se epuizează în câteva zile”⁷.

În 1980, la inițiativa a trei actori de la „Studioul Z” - Victor Petcu Marinescu, Nelu Serghei și Eugen Neacșu - a luat ființă Teatrul Tineretului.⁸ Câțiva ani mai târziu, în 1985, Nelu Serghei pune bazele Studioului A, ca replică la Studioul Z, denumirea venind de la „Artist amator”. Tot aici, patru ani mai târziu, în 1989, prin mijlocirea lui Florian Pittiș și cu girul Teatrului „Lucia-Sturdza Bulandra” din București, condus de Ion Besoiu, Teatrul „Orizont”, care funcționa din 1987 pe lângă Combinatul Metalurgic a primit oficial statutul de teatru semiprofesionist, o adevărată performanță, în condițiile în care, conform legii, acesta putea angaja personal artistic cu statut permanent.⁹

⁵ *Ibidem*, p. 99.

⁶ *Tulcea. Monografie*,... p. 258.

⁷ A. Ifrim, *op. cit.*, p. 118.

⁸ *Ibidem*, p. 169.

⁹ *Ibidem*, p. 238; vezi și p. 228, p. 240.

În 1990 prima trupă de teatru neprofesionist care a apărut la Tulcea a fost „Altar”, care a susținut pe diferite scene autentice sau improvizate spectacole din dramaturgia națională și internațională, clasică sau contemporană, de la Shakespeare, Cehov și Gogol la Caragiale, Eugen Ionescu și Matei Vișniec, unele spectacole fiind în premieră absolută, participând chiar și la festivaluri.¹⁰ Trupa de teatru „Altar” devenise „o rampă de lansare a multor membri, care au urmat diferite universități de gen și care astăzi joacă sau montează pe scenele țării sau peste hotare”, dar atrăsese și atenția autorităților locale.¹¹

Apariția unui teatru profesionist la Tulcea este însă strâns legată de apariția, în 1993, a unui festival pentru amatori, cu un nume care face trimitere la rădăcinile teatrului grecesc „Tragos”. Prima ediție a acestui festival a fost organizată de Centrul de Conservare a Tradiției Populare și Inspectoratul Județean pentru Cultură Tulcea.

Odată cu ediția a III-a, în 1995, festivalul „Tragos” a căpătat rezonanță internațională. În 1996 festivalul nu s-a mai bucurat de susținerea autorităților județene, motiv pentru care s-a desfășurat neoficial pe o scenă în aer liber, reprezentațiile fiind susținute de trupa „Altar” și câteva trupe din țară.¹² Festivalul a fost reluat în 1997, când s-a desfășurat ediția a IV-a, continuând și anul următor. Însă în 1999, după ediția a VI-a, acesta a fost nevoit să-și înceteze existența din cauza resurselor financiare insuficiente și a dezinteresului arătat de autoritățile locale.¹³ Posibilitatea ca festivalul tulcean să se desființeze era luată în calcul încă din timpul ediției cu numărul patru. Ca mărturie stă finalul unui articol de presă publicat la câteva zile după ce se stinsese ecoul ediției a IV-a, desfășurată în perioada 25-27 septembrie 1998, în care s-a făcut o pledoarie pentru existența acestui eveniment în peisajul cultural al Tulcei, care nu beneficia de o trupă profesionistă de teatru, dar avea un festival dedicat amatorilor, ce se bucura de succes la nivel național.¹⁴

¹⁰<http://www.teatruljeanbart.ro/istoric/10/istoricul-teatrului-jean-bart-tulcea.html>, accesat în data de 6 iunie 2016.

¹¹ *Ibidem*.

¹² <http://www.teatruljeanbart.ro/festivaluri/1/festival-1.html>, accesat în data de 2 ianuarie 2018.

¹³ *Ibidem*.

¹⁴ Gabriela Măgirescu, *Festivalul internațional de teatru TRAGOS 1998*, în „Curentul”, an II, nr. 235, 8 oct. 1998, p. 19: „(...) acest festival trebuie să existe... Toți cei care l-au sprijinit într-o mai mică sau mai mare măsură - Inspectoratul pentru Cultură din județ, prin persoana consilierului-șef Nicolae Sava, Ministerul Culturii, Consiliul Județean sau Centrul Creației Populare - au datoria de a lupta în continuare atât cu mentalitățile, cât și cu inflația sau tranziția, pentru păstrarea unei manifestări ce ar putea să devină (dacă nu a devenit deja)

Pledoaria făcea trimitere la instituțiile statului (județene și naționale) de la care se aștepta ajutor.

În acest context cultural, vizibil marcat de instabilități și inconsecvențe, la Tulcea a apărut, la sfârșitul anului 1999, primul teatru profesionist, „Urmuz”. Numele său era cel al scriitorului român de avangardă Urmuz, care, prin prisma profesiei de magistrat, a avut legături cu Tulcea.¹⁵ Inaugurarea teatrului amintit a avut loc pe 10 decembrie 1999, cu premiera spectacolului „Proștii sub clar de lună”, după Teodor Mazilu, în viziunea regizorală a lui Ion Dore, plastician, proaspăt absolvent de regie la Universitatea de Artă Teatrală din Târgu-Mureș, cu o experiență de peste două decenii ca animator de trupe de teatru de tineret sau de amatori.

Apariția instituției teatrale, un deziderat al tulcenilor încă din perioada interbelică, a fost salutăată de presa culturală. Printre publicațiile care au dedicat spațiu editorial acestui eveniment notabil din nordul Dobrogei s-au numărat: revista de cultură constănțeană „Tomis”¹⁶, revista de specialitate „Scena”¹⁷, aceasta din urmă marcând evenimentul teatral printr-un articol semnat de criticul de teatru Victor Parhon. Autorii ambelor articole din publicațiile menționate catalogau ca fiind lăudabilă inițiativa din orașul de pe malul Dunării, în contextul în care nu existau condiții favorabile actului cultural: „*Iată, într-o perioadă de prelungită austeritate financiară, când actorii au salarii de mizerie și multe teatre stau să se închidă, nu e surprinzător că a apărut și continuă să apară noi teatre profesionale, la Târgu Jiu, la Focșani, la Buzău și acum și la Tulcea?*”¹⁸, se întreba, retoric, Victor Parhon. De asemenea, redactorul revistei „Tomis” aprecia ca fiind o realizare notabilă apariția de teatre în trei „*orașe surori întru vitregire la capitolul instituții artistice profesionale*” - Tulcea, Odorheiu Secuiesc și Slatina - „*într-un an deosebit de nefast din punct de vedere cultural*”.¹⁹

tradițională, un important punct în agenda festivalieră națională, un eveniment așteptat de la an la an de toți cei care încearcă de fiecare dată să dovedească că sunt mai mult decât amatori. Că pot fi profesioniști”.

¹⁵ Pseudonimul literar al lui Demetru Demetrescu-Buzău, care a fost o perioadă judecător în județul Tulcea, la Casimcea.

¹⁶ Gabriela Riegler, *Teatrul „Urmuz”*, în „Tomis”, an V (XXXV), nr. 1, ian. 2000, p. 10.

¹⁷ Victor Parhon, *Greul abia începe*, în „Scena”, feb. 2000, apud <http://www.hetel.ro/index.php/2011/02/2121/> - *Greul abia începe - o cronică teatrală despre Proștii sub clar de lună a lui Teodor Mazilu, spectacol de inaugurare al Teatrului Urmuz*, accesat în data de 3 februarie 2015.

¹⁸ *Ibidem*.

¹⁹ Gabriela Riegler, *op. cit.*, p. 10.

Noua instituție teatrală de la Tulcea funcționa ca secție a Centrului Artistic Județean, condusă de Ștefan Coman, care se afla în subordinea Consiliului Județean Tulcea (CJT). Teatrul „Urmuz” nu avea un sediu propriu, instituția nou ivită în peisajul cultural tulcean funcționa în Casa Tineretului „*loc excentric, situat oarecum spre margine de oraș*”²⁰, care fusese amenajat în acest scop „*aproape de la zero*”.²¹ Promisiunea de a primi în folosință sediul fostului cinematograf „Patria”, considerat ca fiind spațiu ideal pentru un asemenea proiect²², nu se împlinise, chiar dacă CJT își propusese acest lucru de vreme ce, încă din toamna lui 1997, ziarul tulcean „Delta” nota: „*Luând aminte la apetența tulcenilor pentru actul artistic, CJT depune eforturi pentru preluarea fără plată a clădirii cinematografului Patria, în vederea transformării acestuia în teatru. Apreciem ca fiind benefică și realizabilă această inițiativă în comparație cu proiectul privind construcția unui teatru*”²³. Un singur lucru îi reproșa cronicarul revistei „Tomis” noului teatru: alegerea premierei inaugurale, „Proștii sub clar de lună”, deoarece textul lui Tudor Mazilu, scris „*sub aripa cenzurii*”, era considerat depășit pentru spectatorul anului 2000, bancurile anilor '60 fiind aproape uitate de cei mai în vârstă și necunoscute pentru publicul tânăr.”²⁴

Prima ieșire în afara municipiului Tulcea, după premiera inaugurală din 10 decembrie 1999, a avut loc pe 22 ianuarie 2000, la Babadag, la Căminul Cultural, considerat una din scenele importante ale județului.²⁵ Ca spectacol în afara județului a fost programat, pe 10 februarie, la Constanța, apoi la Galați, pe 17 februarie, și în București pe 23 și 24 februarie.²⁶ Reprezentația susținută pe scena Teatrului „Ovidius” din Constanța, într-o sală plină, în prezența a 500 de oameni, a fost considerată o ocazie deosebită pentru Teatrul „Urmuz” de „*a-și testa aderența la un public «profesionist»*”²⁷, într-un oraș cu tradiție culturală, dar și „*un al doilea examen după cel al criticii (din ziua premierii)*”²⁸, deoarece în

²⁰ *Ibidem*.

²¹ *Ibidem*.

²² Suzan Mehmet, *Emoție, artă teatrală și profesionalism: Interviu cu Ion Dore, regizor la Teatrul „Urmuz” din Tulcea*, în „Acum”, an V, nr. 1362, 10 dec. 1999, p. 3; *vezi și* <http://www.hetel.ro/index.php/2011/02/2121/>

²³ *Poate curând, Tulcea va avea teatru*, în „Delta”, seria nouă, nr. 1762, 3 oct. 1997, p. 1.

²⁴ Gabriela Riegler, *op. cit.*, p. 10.

²⁵ Suzan Mehmet, *Urmuz la Babadag*, în „Acum”, V, nr. 1394, 21 ianuarie 2000, p. 3.

²⁶ *Ibidem*.

²⁷ Suzan Mehmet, *Lovitură (de gong) în plin: Teatrul „Urmuz” a umplut la Constanța o sală de 500 de locuri*, în *loc. cit.*, nr. 1411, 10 feb. 2000, p. 6.

²⁸ *Ibidem*.

public s-au aflat mulți actori ai instituției de la Marea Neagră, precum și regizorul Tudor Mărăscu.

În aprilie 2000, pe scena culturală a municipiului Tulcea și-a făcut apariția Compania de teatru „Exil”, care prezenta, în cea dintâi zi a lunii, într-o sală arhiplină, avanpremiera spectacolului „A douăsprezecea noapte”, după William Shakespeare, în regia actorului tulcean Valentin Potrivitu.²⁹ Trupa reflecta modul în care se situa Tulcea teatrală, văzută ca „margine”, în raport cu „centrul”, Capitala, după cum explica tânărul actor-regizor Potrivitu: *„Numele de «Exil» vine de la faptul că Tulcea, ca zonă, este undeva la margine de țară. Apoi, tinerii actori care mai colaborează pe la teatrele din București sunt oarecum într-un fel de exil, din punct de vedere profesional. Dar asta nu înseamnă că nu sunt capabili să facă artă”*.³⁰

Premiera inaugurală a „Exilului” a avut loc pe 8 aprilie 2000, pe scena Casei de Cultură a Sindicatelor din Tulcea. Presa din orașul de pe Dunăre a consemnat modul inedit în care a avut loc promovarea noii trupe de teatru și, implicit, a primului titlu din repertoriu, principalul agent de publicitate fiind măgărița Stela care *„a funcționat ca afiș mobil pentru reclama la spectacolul «A douăsprezecea noapte» (piesă în care un «coleg» de rasă joacă un rol important)”*³¹.

Trupa „Exil” nu era percepută ca o concurență pentru Teatrul „Urmuz”, de vreme ce ambele instituții aveau aproape același colectiv artiști.³² Spre exemplu, regizorul spectacolului, Potrivitu, care interpretase și rolul bufonului Feste, urma să joace câteva zile mai târziu în cea de-a doua premieră a Teatrului „Urmuz”, comedia „Trei farse”, formată din piesele scurte ale lui Cehov, „Ursul”, „Jubileu” și Cerere în căsătorie”, în regia lui Ion Dore.³³ Spectacolul inaugural al companiei „Exil” fusese *„remarcabil”, „un eveniment, în sine”, ridicând actul teatral la „cote bine definite de artă, emoție și stil”*.³⁴ Prezent la avanpremiera spectacolului „A douăsprezecea noapte”, criticul literar Doru Mareș pune succesul reprezentației pe seama a trei factori: *„momentul ales, cel mai important în ultimii 20 de ani, intențiile și profesionalismul trupei, precum și autorul textului, William Shakespeare”*³⁵. Succesul trupei „Exil”, dar și

²⁹ Petre Țincoca, „Trei staruri ratate” și unul reușit!, în loc. cit., nr. 5 apr. 2000, p. 3.

³⁰ Suzan Mehmet, „Ce țară e aceasta?”. Interviu cu actorul Valentin Potrivitu, în loc. cit., 8-9 apr. 2000, p. 3.

³¹ Viorica Rusu, Un personaj shakespearean îi lansează pe tinerii actori, în „Adevărul”, nr. 3061, 11 apr. 2000, p. 4.

³² Suzan Mehmet, op. cit.

³³ Idem, Râzând, îndreptăm moravurile, în „Acum”, an V, nr. 1462, 10 apr. 2000, p. 3.

³⁴ Ibidem.

³⁵ Petre Țincoca, op. cit.

proiectele Teatrului „Urmuz” erau însă umbrite de probleme de ordin financiar, izvorâte din lipsa de interes a forurilor locale și a sponsorilor.³⁶

Cele două teatre se confruntau cu lipsa spațiilor de cazare pentru actori. Astfel, la începutul lui 2000 obținerea de locuințe pentru tinerii actori ai Teatrului „Urmuz” rămăsese la stadiu de deziderat. Nemulțumirile erau cauzate și de faptul că în organigrama noii instituții se aflau doar șapte actori, aceiași care fuseseră distribuiți în premiera inaugurală „Proștii sub clar de lună”, de Mazilu, dar și în cel de-al doilea spectacol al teatrului „Urmuz” - „Trei farse”: Rodica Bistriceanu, Valentin Potrivitu, Vitalie Ursu, Cătălina Cristea, Valentin Ghibaltovski, Veronica Gheorghe și Voicu Hetel.³⁷ Valentin Potrivitu îi cazase în apartamentul părinților săi din Tulcea pe cei zece actori pe care îi distribuise în spectacolul „A douăsprezecea noapte”, același spațiu fiind folosit și pentru repetiții.³⁸ Mai mult, actorii, dintre care patru debutanți, lucraseră fără salarii, iar în loc de costume folosiseră propriile haine, pentru a sugera contemporaneitatea piesei.³⁹

Lipsa spațiilor locative, justificată de absența resurselor financiare, a constituit unul dintre principalele motivele care au dus încet-încet la desființarea Teatrului „Urmuz”. Din această cauză, în anul 2001 „Urmuz” pierde statutul de teatru de repertoriu, devenind teatru de proiecte, pentru ca, în 2003, să funcționeze ca secție a Centrului Cultural Județean „Ludovic Pacea”, diminuându-și activitatea până la dizolvare.

În acest context socio-cultural, mai mult sau mai puțin favorabil actului teatral, pe 15 februarie 2008 s-a inaugurat Teatrul „Jean Bart” Tulcea, „într-o clădire modernă, albastră, cu oglinzi ce amintesc de luciul Dunării”⁴⁰. Scopul noii instituții era acela de a realiza producții artistice - spectacole dramatice, spectacole de teatru-dans, teatru experimental, concerte de muzică de genuri diferite - care să atragă cât mai mult public.⁴¹ Hotărârea de înființare a fost adoptată în ședința din 12 februarie 2008 a Consiliului Județean Tulcea.

Apariția teatrului „Jean Bart” la Tulcea a fost bine primită și de comunitatea artistică din țară. De exemplu, criticul de teatru Doru Mareș îl considera ca fiind o realizare a orașului de pe malul Dunării, care

³⁶ Suzan Mehmet, *op. cit.*

³⁷ Idem, „Farsele”, *trei la număr, mai bune ca „Proștii...”*, în „Acum”, an V, nr. 1467, 15-16 apr. 2000, p. 3; vezi și „Teatrul Urmuz Tulcea praf de amintire și... atât”, <http://www.hetel.ro/index.php/2010/11/668/>, accesat în data de 3 februarie 2015.

³⁸ Viorica Rusu, *op. cit.*

³⁹ *Ibidem.*

⁴⁰ <https://www.cjtulcea.ro>, accesat în data de 12 septembrie 2015.

⁴¹ *Ibidem.*

intrase în „zodia recuperării, încercând înlocuirea industrializării comuniste prin atractivitate turistică”⁴².

Anul 2010 a fost unul nefast pentru instituțiile din cultură, în special pentru cele aflate în subordinea autorităților locale. Schimbările au loc la nivel național și au fost aduse de OUG nr. 63 din 30 iunie 2010, privind modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare. Principalul efect al acestei legi a fost reducerea numărului de angajați din administrația locală, inclusiv al celor din domeniul culturii. Astfel, prin HCJT nr. 14 din 26 februarie 2010 s-a înființat „începând cu 1 martie 2010 Centrul Cultural „Jean Bart» Tulcea, prin comasarea și reorganizarea Ansamblului Artistic «Baladele Deltei», a Centrului Județean pentru Promovarea și Conservarea Culturii Tradiționale Tulcea, a Teatrului «Jean Bart» Tulcea și a Școlii Populare de Arte și Meserii Tulcea, instituții care își încetează activitatea”⁴³.

În aceste condiții, Centrul Cultural „Jean Bart” Tulcea a devenit persoană juridică de drept public, aflată în subordinea Consiliului Județean Tulcea. În Anexa nr. 4 a H.C.J. nr. 14 din 26 februarie 2010 se precizează că „personalului preluat de la Ansamblul Artistic «Baladele Deltei», Centrul Județean pentru Promovarea și Conservarea Culturii Tradiționale Tulcea, Teatrul «Jean Bart» Tulcea și Școala Populară de Arte și Meserii și care va fi concediat, i se vor achita drepturile salariale în baza art. 73 din Legea 53/2003 privind Codul Muncii”⁴⁴.

THEATRICAL LIFE IN TULCEA, FROM AMATEUR THEATRICAL COMPANIES TO THE FIRST PROFESSIONAL THEATERS Abstract

Tulcea it's a city with a theatrical tradition. Although the first professional theatre, Urmuz Theatre, appears in Tulcea in the year 1999, on the shores of this Danube city there were, before 1989, a series of amateur companies, The Dramatic Circle, that in 1958, on the second

⁴² Doru Mareș, Cu „scândura” pe Dunăre, în „Observator cultural”, an X, nr. 238, 15-21 oct. 2009, p. 23.

⁴³ <https://www.cjtulcea.ro/sites/cjtulcea/Legislativ/Pages/ArhivaHotarari.aspx>, accesat în data de 12 septembrie 2015.

⁴⁴ *Ibidem*.

year of its existence, became the Popular Theatre, "Studiul Z", created in 1973 and Teatrul Tineretului (1980) and Orizont (1989). To these, in 1990, joins „Altar“, the first unprofessional theatre that appeared after the events that took place in 1989. These companies, but also the Theatre Festival „Tragos“, born in 1993, were the starting points for the first professional theatre, Urmuz, which functioned as a section of the Artistic County Center within Tulcea's County Council until 2001, and then as a section of the Cultural County Center „Ludovic Paceag“, until 2003, when it was disbanded because of some financial issues. At the same time with Theatre „Urmuz“, in Tulcea there was also functioning the independent theatre company „Exil“. In this social-cultural context, on the 15th of February 2008, „Jean Bart“ Theatre was inaugurated in Tulcea, a cultural institution that lives to this day, in spite of the difficulties he has encountered.

Keywords: Tulcea, theatre, Theatre „Urmuz“, Theatre „Jean Bart“.